

Arrest

**nr. 342 968 van 17 maart 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LYS
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 september 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 5 augustus 2025 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 17 september 2025 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesememorie.

Gelet op de beschikking van 9 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEKERF, loco advocaat M. LYS en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 november 2019 dient verzoekster een aanvraag in voor de afgifte van een visum lang verblijf (type D), in het kader van gezinshereniging met haar toenmalige Belgische echtgenoot. Deze aanvraag wordt op 4 mei 2020 goedgekeurd. In België wordt verzoekster een elektronische F-kaart uitgereikt.

1.2. Op 29 april 2022 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie om een einde te stellen aan verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden, omdat zij intussen uit de echt is gescheiden van haar Belgische (ex-)echtgenoot. Bij arrest van 20 maart 2023 met nummer 286 281 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het door verzoekster tegen deze beslissing ingestelde beroep.

1.3. Op 2 januari 2023 ondertekenen verzoekster en haar nieuwe Belgische partner een verklaring van wettelijke samenwoning. Deze wordt geregistreerd in het bevolkingsregister, waarna verzoekster op 2 maart 2023 een aanvraag indient voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar nieuwe Belgische partner. Op 22 augustus 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

1.4. Op 7 september 2023 dient verzoekster een nieuwe aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van haar Belgische partner. Op 5 maart 2024 treft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een positieve beslissing. Verzoekster wordt opnieuw in het bezit gesteld van een elektronische F-kaart.

1.5. Op 5 augustus 2025 beslist de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie om een einde te stellen aan verzoeksters recht op verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: [B.]

Voorna(a)m(en): [N.]

Nationaliteit: Marokko

[...]

Reden van de beslissing:

Betrokkene bekwam het verblijfsrecht naar aanleiding van haar aanvraag gezinshereniging van 07.09.2023 ingediend in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 08.03.2024 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als wettelijk samenwonende partner van de Belg [S.J.] ([...]) met wie zij zich vestigde.

Op 26.12.2024 ontving DVZ van betrokkenes advocaat de melding dat betrokkene de woning van haar partner had verlaten omdat zij het slachtoffer zou zijn geweest van ernstig intra-familiaal geweld. De advocaat verzocht om het verblijfsrecht van betrokkene te behouden ondanks het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer was met de referentiepersoon in toepassing van artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet. Bij de mail van de advocaat is een politieverhoor van 19.12.2024 gevoegd waarin betrokkene haar versie van de beweerde feiten uiteenzet. Ze stelt finaal dat ze wenst dat de heer [S.] haar nooit meer komt opzoeken.

Aldus geeft betrokkene, via de mail van haar advocaat aan, dat er minstens sedert 26.12.2024 (datum mail raadsman) geen sprake meer is van een gezamenlijke vestiging met mijnheer [S.].

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Betrokkene had via haar advocaat op 26.12.2024 reeds zelf een aantal stukken overgemaakt:

- F-kaart*
- Politieverhoor dd. 19.12.2024*
- Loonfiches september tot november 2024*
- Arbeidsovereenkomst met [M.] NV + bijlagen*

Echter overwoog DVZ ondanks deze stukken nog steeds om een einde aan betrokkenes verblijfsrecht te stellen in toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan haar verblijf werd zij op 04.03.2025 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 19.03.2025. Betrokkene heeft daarop de volgende documenten voorgelegd:

- Inburgeringsattest*
- Bewijs taalniveau Nederlands*
- Loonfiche*
- Politieverhoor dd. 19.12.2024*
- Arbeidsovereenkomst met [...] dd. 11.03.2025 + addenda*
- Fiscale fiche 281.10 NV [M.] inkomsten 2024*
- Mail advocaat dd. 26.12.2024*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Op 27.06.2025

werden na telefonisch onderhoud met de advocaat en op ons verzoek nogmaals de stukken overgemaakt die reeds op 26.12.2024 werden voorgelegd. Nadien werden geen nieuwe documenten meer doorgezonden.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980 dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De wettelijke samenwoning werd afgesloten op 13.12.2023. Betrokkene diende op basis daarvan een aanvraag gezinshereniging in. Zoals aangegeven door haar advocaat, is geen sprake meer van een gezamenlijke vestiging met de heer [S.] sedert minstens 26.12.2024 (datum e-mail advocaat). Er is geen gezinscel meer sindsdien. Betrokkenen zijn dus geenszins 3 jaar gezamenlijk gevestigd geweest.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

In zijn mail van 26.12.2024 stelt betrokkene advocaat dat betrokkene het slachtoffer is geweest van ernstig fysiek, psychisch en seksueel geweld. Teneinde deze beweringen te staven wordt slechts een enkel politieverhoor van 19.12.2024 voorgelegd. Daarin geeft betrokkene haar versie van de feiten die zich zouden hebben afgespeeld. In het verhoor geeft zij inderdaad aan meerdere keer geslagen te zijn geweest, bedreigd te zijn geweest, tegen haar wil betast te zijn en tot geslachtsgemeenschap gedwongen te zijn. Ze legt echter geen enkel objectief bewijs van deze aangehaalde feiten voor en dit zelfs ondanks onze brief van 04.03.2025 waarin onder meer wordt aangegeven dat zij documenten dient over te maken dewelke bewijzen dat ze zich in een schrijnende situatie bevond, m.n. dat ze het slachtoffer is geweest van intra-familiaal geweld. Ook naar aanleiding van onze brief maakte betrokkene (opnieuw) slechts het voormelde politieverhoor over. Nochtans blijkt uit dit verhoor dat er foto's van wapens, chatberichten, gesprekken bij een psycholoog zowel voor betrokkene afzonderlijk als samen met haar partner zouden zijn geweest. Mijnheer zou alles hebben toegegeven aan deze psycholoog, daar zouden screenshots van zijn. Deze screenshots worden echter niet overgemaakt, noch ligt enig attest van die psycholoog voor. Mijnheer [S.] zou een tracker hebben geïnstalleerd op haar wagen en een localisatieapp op haar smartphone. Er zouden meerdere getuigen zijn geweest van de aangehaalde feiten, maar er ligt niet eens een verklaring voor van die mensen. Mevrouw beweert dat ze uit angst voor het feit dat mijnheer [S.] meerdere wapens bezat geen klacht heeft willen indienen bij de politie. Er mag echter van een normaal en redelijk persoon verwacht worden dat deze weet dat wanneer er een klacht wordt ingediend voor geweldfeiten en er melding wordt gemaakt van potentieel (verboden) wapenbezit, de politiediensten dergelijke zaken met de nodige ernst behandelen. Zelfs haar collega's op het werk, tegen wie ze bepaalde feiten had verteld, adviseerden betrokkene om naar de politie te stappen. Meneer zou betrokkene ooit van een voetbalwedstrijd zijn gaan ophalen waar ze samen met twee vriendinnen heen was gegaan. Aldaar zou hij ook een wapen hebben getoond in bijzijn van deze dames. Ook van deze feiten wordt wederom niet eens een begin van bewijs geleverd. Mevrouw geeft aan tijdelijk terug te zijn gekeerd naar Marokko, bij haar ouders. Ze zou niets aan hen hebben verteld omdat ze dacht dat haar ouders zich omwille van de afstand te veel zorgen zouden maken en omdat ze meende "sterk genoeg" te zijn. Mevrouw zou zwanger zijn geweest, maar een miskraam hebben gekregen. Ook van deze feiten worden geen stukken voorgelegd zoals bijvoorbeeld de vaststelling door een arts. Mevrouw verhuisde alleen naar Merchtem, ook dat bleek blijkbaar geen voldoende trigger voor haar om naar de politie te trekken en haar verhaal te doen. Mevrouw stelt zelf dat het altijd weer uit elkaar gaan was om dan terug samen te komen (bladzijde 3 van het politieverhoor). Zij heeft voldoende de mogelijkheid gehad om het aangehaalde geweld bij de bevoegde instanties te melden, maar heeft zulks nooit gedaan. Deze houding strookt niet met de ernst van het aangehaalde geweld. Dat betrokkene ondanks de aangehaalde ernstige fysieke mishandelingen, het psychisch geweld en het seksueel misbruik steeds terugkeerde omwille van het "manipulatief karakter" van haar ex-partner ondermijnt nog meer de geloofwaardigheid van haar verklaringen. Mevrouw stelt dat ze steeds heeft gezwegen, niets tegen haar vrienden of de politie heeft gezegd. Nochtans waren wel vriendinnen van haar getuige van de feiten én zou ze ook een aantal zaken aan collega's op het werk hebben verteld. Enerzijds stelt ze dus alleen haar kruis te hebben gedragen, anderzijds geeft ze aan dat er meerdere rechtstreekse en onrechtstreekse getuigen zijn geweest. Deze tegenstrijdigheid doet eveneens afbreuk aan de waarachtigheid van haar verklaringen.

Van een persoon die beweert het slachtoffer te zijn geweest van ernstige feiten van fysiek, psychisch en seksueel geweld mogen meer en meer overtuigende bewijsstukken worden verwacht dan een enkel politieverhoor waarin slechts een eenzijdige verklaring wordt weergegeven, te meer nu er meerdere getuigen zouden zijn geweest en er ook materiële bewijzen (chats, foto's, screenshots, ...) zouden zijn.

Gelet op het feit dat zoals aangegeven het gedrag van betrokkene niet strookt met de intensiteit van het beweerd geweld, dat ze in haar politieverhoor tegenstrijdige verklaringen aflegt en het feit dat zij niet eens een begin van objectief bewijs van de aangehaalde gebeurtenissen kan voorleggen zoals een attest van een arts of psycholoog, vaststellingen door een politiebeambte of een maatschappelijk werker ... is het niet onredelijk te stellen dat betrokkene niet aantoot het slachtoffer te zijn geweest van intra-familiaal geweld, zoals vereist door artikel 42quater, §4, 1e lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Betrokkene voldoet dus aan geen der uitzonderingsregimes van artikel 42quater, §4 van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam in augustus 2020 in België aan, nu dus vijf jaar geleden. Ze is thans bijna 26 jaar oud, wat betekent dat ze verhoudingsgewijs veel langer in Marokko dan in België heeft verbleven. Hoe dan ook is een periode van vijf jaar nog relatief kort, gelet op haar leeftijd.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft, is het niet onredelijk te stellen dat ze nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Marokkaanse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Blijkens het politieverhoor van 19.12.2024 leven de ouders van betrokkene nog in haar geboorteland, zij heeft er dus ook nog familiale banden. In ieder geval moet vastgesteld worden dat ze zelf geen elementen aanhaalt met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is sedert 31.03.2025 tewerkgesteld voor [...] NV. Volgens de voorgelegde arbeidsovereenkomst werkt ze er als accountmanager / consulente in een voltijds werkregime (40 uur). Hoeveel betrokkene maandelijks netto overhoudt aan deze tewerkstelling kan niet uit de voorgelegde stukken blijken, maar gelet op het bruto maandloon van 3.250 euro kan wel aangenomen dat ze voldoende verdient om in haar eigen behoeften te voorzien. Betrokkene krijgt bovenop dit loon immers ook nog een aantal materiële voordelen (bedrijfswagen enz.) Dat betrokkene niet alleen vandaag, maar ook in het verleden steeds tewerkgesteld is geweest – zoals blijkt uit de verscheidene stukken, is zonder meer een positief element. Toch volstaat dit niet om haar verblijfsrecht te behouden gelet op de relatief korte verblijfsduur in het Rijk, het gebrek aan elementen die wijzen op sociale en culturele integratie en het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven met in België verblijvende personen (zie hieronder).

Betrokkene legt een attest van inburgering en een attest van taalniveau Nederlands voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene behaalde bij AMAL het niveau A2, wat betekent dat zij de volgende vaardigheden beheerst (<https://www.amal.gent/nederlands-leren/niveau-bepalen>):

- Je voert korte gesprekken.
- Je geeft basisinfo over jezelf en jouw omgeving.
- Je begrijpt duidelijke zinnen over een gekend onderwerp.
- Je spreekt langzaam.

Het betreft hier dus nog geen vergevorderde beheersing van de taal van de regio waar zij thans leeft. Hoewel zij dus wel de eerste stappen heeft gezet voor haar integratie is zij niet in die mate sociaal en cultureel geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene haalt aan in België verschillende vriendinnen te hebben. Er kan echter niet blijken uit de door haar voorgelegde stukken dat de banden met die personen verder reiken dan gewone vriendschapsrelaties. Bijgevolg kan deze vrienden- en kennissenkring ook niet nopen tot het behoud van haar verblijfsrecht.

Zoals betrokkene raadsman zelf aangeeft, is er geen sprake meer van een gezinscel met de Belgische referentiepersoon. Er is geen gezamenlijke vestiging meer. Betrokkene maakt geen gewag van een nieuwe relatie. Zij heeft geen minderjarige kinderen met verblijf in het Rijk. Betrokkene staat thans als alleenstaande ingeschreven in het Rijksregister. Er kan uit het dossier of de door haar aangereikte stukken niet blijken dat ze er een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt met in België verblijvende personen.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumaan het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster heeft ervoor geopteerd een synthesememorie neer te leggen. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie “*behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60*”.

2.2. In haar synthesememorie wijst verzoekster allereerst op de middelen zoals zij deze ontwikkelde in haar oorspronkelijke beroep tot nietigverklaring:

“Het oorspronkelijk ingediende beroep tot nietigverklaring was als volgt gemotiveerd:

[...] EERSTE MIDDEL

EERSTE MIDDEL afgeleid uit de manifeste beoordelingsfout en de schending van:

- Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM);
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel

[...] Schending artikel 8 EVRM en toepasselijke rechtspraak

Artikel 8 EVRM bepaalt het volgende:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis” Artikel 8, 2° EVRM beperkt de macht van de staat en stelt dat: “Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan m.b.t. de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wat het begrip ‘gezinsleven betreft, zij eraan herinnerd dat dit een autonome werkings sfeer heeft (Marckx tegen België, § 31). Bijgevolg is de vraag of er al dan niet sprake is van een gezinsleven in de eerste plaats een feitenkwestie die afhangt van de praktische realiteit van nauwe persoonlijke banden (Paradiso en Campanelli tegen Italië [GC], § 140).

Wat het begrip ‘sociaal leven’ betreft, waarborgt artikel 8 dus enerzijds het ‘privéleven’ in de ruime zin van het woord, dat het recht op een ‘sociaal privéleven’ te leiden omvat, dat wil zeggen de mogelijkheid voor het individu om zijn sociale identiteit te ontwikkelen. In dit verband verankert dit recht de mogelijkheid om zich tot anderen te richten teneinde betrekkingen met medemensen aan te knopen en te ontwikkelen (zie in dit verband Campagnano tegen Italië, nr. 77955/01, § 53, ECHR 2006-V).

Volgens vaste rechtspraak omvat het privéleven ook het recht van het individu om betrekkingen met zijn medemensen aan te knopen en te ontwikkelen, onder andere in de professionele sfeer (C. tegen België, § 24 - 25; Oleksandr Volkov tegen Oekraïne, § 165). Zo stelt het EHRM in de zaak C. t. België, onder meer, het volgende:

“In addition, Mr C. established real social ties in Belgium. He lived there from the age of 11, went to school there, underwent vocational training there and worked there for a number of years. He accordingly also established a private life there within the meaning of Article 8 (art. 8), which encompasses the right for an individual to form and develop relationships with other human beings, including relationships of a professional or business nature (see, mutatis mutandis, the Niemietz v. Germany judgment of 16 December 1992, Series A no. 251-B, p. 33, para. 29). It follows that the applicant's deportation amounted to interference with his right to respect for his private and family life.” (§25)

In de zaak Bigaeva t. Griekenland stelt het Hof vervolgens het volgende:

“La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Džiautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00, § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, no 42758/98 et 45558/99, § 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95, § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-III). Si, d'une part, la Cour admet que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99, § 95, CEDH 2003-IX (extraits), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). L'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01, § 53, CEDH 2006-V).”¹

De vereiste van artikel 8 van EVRM heeft te maken met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM, 5 februari 2002, Conka t. België., § 83) en aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS, 22 december 2010, nr 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben (zie RvV, nr 139 759, 26 februari 2015).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

Daarnaast dient te worden aangemerkt dat bij de beoordeling van de proportionaliteitstoets van artikel 8 EVRM, het belang van het kind een prominente plaats inneemt. Illustratief daarvan is het arrest *Jeunesse v the Netherlands* van 3 oktober 2014 (req. nr 12738/10) waar het EHRM de verplichting van de nationale autoriteiten heeft benadrukt om voldoende onderzoek te voeren naar de uitvoerbaarheid, haalbaarheid en proportionaliteit van de beslissing, om effectieve bescherming te kunnen bieden en voldoende gewicht te kunnen toekennen aan de belangen van de kinderen:

“106. While the essential object of Article 8 is to protect the individual against arbitrary action by the public authorities, there may in addition be positive obligations inherent in effective ‘respect’ for family life. However, the boundaries between the State’s positive and negative obligations under this provision do not lend themselves to precise definition. The applicable principles are, nonetheless, similar. In both contexts regard must be had to the fair balance that has to be struck between the competing interests of the individual and of the community as a whole; and in both contexts the State enjoys a certain margin of appreciation.”

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) oordeelde in een arrest nr. 232.364 van 13 mei 2019 als volgt:

“Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een ‘fair balance’ moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.”

De RvV oordeelde in datzelfde arrest verder dat het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven veronderstelt dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM en dat dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 EVRM definieert deze begrippen niet. Het zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

In een arrest nr. 237.116 van 18 juni 2020 oordeelde de RvV als volgt:

*“Wat het voorgehouden privéleven van de verzoekende partij in België betreft, wijst de Raad erop dat uit de rechtspraak van het EHRM blijkt dat artikel 8 van het EVRM aspecten behelst van de sociale identiteit van een persoon. Het houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen (EHRM 29 april 2002, *Pretty/Verenigd Koninkrijk*, § 61; EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Finland*, § 29). Het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen maakt onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, *Grote Kamer, Slivenko/Letland*, §§ 95-96).”*

Het begrip ‘privéleven’ is dus zeer breed en kan worden toegepast op verzoekster, die tijdens haar langdurige verblijf in België relaties aanging met andere personen en een netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen uitbouwde, zoals blijkt uit de stukken die ze in het kader van huidige aanvraag voegde. Er is dus sprake van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM in hoofde van verzoekster.

[...] Gezinsleven en integratie

Toegepast op het geval van verzoekster dient te worden vastgesteld dat zij recht heeft op een gezinsleven, samen met haar toekomstige echtgenoot [J.S.]. Zij is bovendien ook zwanger van meneer [S.]. In het licht van de zonet aangehaalde rechtspraak dient dan ook te worden vastgesteld dat verzoeker een beschermenswaardig privéleven heeft opgebouwd in België, onder artikel 8 EVRM. Verzoekster is momenteel al langer dan 5 jaar in België, spreekt intussen goed Nederlands (zoals blijkt uit de neergelegde attesten), heeft vast werk voor [...] (waarvan ze een arbeidsovereenkomst en loonfiches voorlegde) volgde een inburgeringscursus en heeft al een ruime vriendenkring uitgebouwd.

Gelet op de nieuwe en zwaarwegende feiten – de hervatte relatie, het feit dat verzoekster terug feitelijk samenwoont met meneer [S.] en dus een gezinsleven heeft, het voornemen tot huwelijk en de zwangerschap dient geconcludeerd te worden dat zij een beschermenswaardig gezins- en privéleven heeft uitgebouwd onder artikel 8 EVRM.

[...] TWEEDE MIDDEL

TWEEDE MIDDEL afgeleid uit de manifeste beoordelingsfout en de schending van:

- De materiële motiveringsplicht, en de formele motiveringsplicht zoals voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62, §2 van de wet van 15 december 1980 - Artikel 8 EVRM

De bestreden beslissing steunt in essentie op het (vermeende) ontbreken van samenwoning en gemeenschappelijk leven. Intussen is de feitelijke situatie ingrijpend gewijzigd: de relatie is hervat, zij wonen

feitelijk terug samen, er is een zwangerschapsband, en er is een formeel voornemen tot huwelijk (akte van aangifte van huwelijk, stuk 2).

Ook al kon DVZ deze nieuwe elementen ten tijde van de beslissing niet kennen, kan niet worden aanvaard dat een beslissing die geen band meer houdt met de actuele realiteit verder rechtsgevolgen blijft produceren. De motivering is daarom ook ontoereikend, temeer daar de gevolgen een disproportionele inmenging in het door artikel 8 EVRM beschermde privé- en gezinsleven meebrengen.

[...] CONCLUSIE

Gelet op de nieuwe en zwaarwegende feiten (hervatte relatie, zwangerschap, huwelijksaangifte, feitelijke samenwoning) kan de bestreden beslissing niet worden gehandhaafd. Een nieuw en volledig onderzoek dringt zich op, waarbij alle relevante elementen in aanmerking dienen te worden genomen.

Indien een dergelijk onderzoek achterwege blijft, impliceert dit een schending van artikel 8 EVRM, de schending van de motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker vraagt uw Raad dan ook om de vernietiging van de bestreden beslissing; zodat DVZ een nieuw, volledig en zorgvuldig onderzoek kan verrichten met inachtneming van alle actuele elementen en de vereisten van artikel 8 EVRM.”

Vervolgens vat zij het antwoord van verweerder op deze middelen en haar wederantwoord hierop samen als volgt:

[...] ANTWOORD VAN DE VERWERENDE PARTIJ

De nota met opmerkingen van de verwerende partij is gemotiveerd als volgt:

In de middelen haalt verzoekende partij de schending aan van artikel 8 EVRM, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering inzake bestuurshandelingen.

Verzoekster haalt aan dat zij een gezinsleven heeft in België. De relatie met de referentiepersoon zou hersteld zijn, zij is zwanger en wilt huwen met de referentiepersoon.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet en op artikel 54 van Vreemdelingenbesluit.

Artikel 42quater § 1, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet bepaalt dat er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van het recht op verblijf een einde kan gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie wanneer “het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er (...) geen gezamenlijke vestiging meer (is)”.

Verzoekende partij beweert in het verzoekschrift dat relatie met de referentiepersoon, de heer [J.S.], hersteld is.

Op 26.12.2024 schreef verzoekende partij evenwel het volgende naar de verwerende partij:

Vrije vertaling:

“Overeenkomstig artikel 42quater, §4 van de wet van 15 december 1980, verzoek ik u hierbij om het verblijf van mijn cliënte in België te handhaven, ondanks het feit dat er geen gezamenlijke vestiging meer is tussen mijn cliënte en haar partner”

Op basis van de verkregen informatie werd aldus zeker niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat er effectief geen gezamenlijke vestiging was tussen verzoekende partij en de referentiepersoon.

Het voormeld schrijven van de raadsman van verzoekende partij is in dat opzicht immers voor geen enkele interpretatie vatbaar.

Diengaangaande moet tevens opgemerkt worden dat verzoekster per schrijven van 04.03.2025 werd uitgenodigd om haar individuele situatie toe te lichten, en daarbij werd aan verzoekster ook uitdrukkelijk medegedeeld wat volgt:

“Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient betrokkene relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart”.

De documenten die thans bij het verzoekschrift worden gevoegd, werden evenwel niet medegedeeld aan de verwerende partij voorafgaand aan de bestreden beslissing.

Verzoekster heeft nagelaten om het bestuur te informeren over de vermeende verandering in haar relatie. De stukken die verzoekster thans voor het eerst aan haar verzoekschrift toevoegt kunnen niet weerhouden worden in de beoordeling van de bestreden beslissing.

De wettigheid van een beslissing dient immers beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

Verzoekster toont niet aan dat het standpunt van de gemachtigde over de afwezigheid van een gezinsband, op basis van de gegevens zoals deze hem kenbaar waren gemaakt op het moment van de bestreden

beslissing, op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze is tot stand gekomen of in strijd is met artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien, het feit dat verzoekende partij zwanger is, toont nog niet aan dat zij zwanger is van de heer [J.S.]. Het feit dat er inmiddels een aangifte van voorgenomen huwelijk werd gedaan tussen verzoekster en [J.S.], toont voorts evenmin aan dat er sprake is van een beschermenswaardig gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM. Er is immers een onderzoek naar een mogelijke schijnrelatie lopende.

Bovendien bevat de thans bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel.

Tot slot, wat het aangehaald privéleven betreft, kan er alleen maar vastgesteld worden dat het verzoekschrift geen enkel stuk bevat waaruit een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 EVRM blijkt.

Daarnaast en in iedere hypothese werd in de bestreden beslissing niet kennelijk onredelijk gemotiveerd als volgt:

[...]

[...] WEDERANTWOORD VAN DE VERZOEKENDE PARTIJ

[...] De nieuwe elementen neergelegd in het verzoek tot nietigverklaring en in de synthesememorie

Volgens de verwerende partij heeft Verzoekster nagelaten om het bestuur te informeren over de vermeende verandering in haar relatie.

De verwerende partij verwijt de verzoekster dat zij de nieuwe elementen niet vóór de beslissing heeft toegevoegd, zodat haar niet kan worden verweten dat zij er geen kennis van heeft genomen.

Ze beweert dat de wettigheid van een beslissing beoordeeld dient te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur kon beschikken op het ogenblik van het nemen van de beslissing.

In conclusie beweert de verwerende partij dat Verzoekster niet aantoont dat het standpunt van de gemachtigde over de afwezigheid van een gezinsband, op basis van de gegevens zoals deze hem kenbaar waren gemaakt op het moment van de bestreden beslissing, op onzorgvuldige of kennelijke onredelijke wijze is tot stand gekomen of in strijd is met artikel 42quater, § 4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij kan deze redenering niet begrijpen. Zoals zij immers in haar beroep heeft uiteengezet, was het per definitie onmogelijk om de nieuwe elementen die in het kader van het beroep werden neergelegd, vóór de bestreden beslissing toe te voegen, aangezien het juist ging om gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de bestreden beslissing.

In een dergelijk geval kan de tegenpartij zich niet verschuilen achter het argument dat zij deze elementen niet in overweging hoefde te nemen. Het was immers volledig onmogelijk voor de verzoekende partij om al deze elementen aan een andere instantie dan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voor te leggen: zij kon geen nieuwe verblijfsaanvraag indienen en evenmin vragen om de intrekking van de beslissing van de verwerende partij, aangezien er reeds een beroep aanhangig was.

Hetzelfde geldt voor de nieuwe elementen die door de verzoekende partij zijn aangebracht ter ondersteuning van haar synthese-memorie.

Gezien deze bijzondere omstandigheden en het feit dat zich talrijke gebeurtenissen hebben voorgedaan na de bestreden beslissing – gebeurtenissen die evenwel een invloed hebben op de rechtmatigheid van de beslissing die tegen Verzoekster is genomen – verzoekt zij Uw Raad vriendelijk om deze in overweging te nemen.

[...] Gezinsleven en integratie

De tegenpartij is van oordeel dat de bestreden beslissing geen schending inhoudt van artikel 8 van het EVRM, aangezien de verzoekster niet aantoont zwanger te zijn van de heer [S.] en dus niet van een kind waarvan de biologische vader de Belgische nationaliteit heeft. Dit is echter een ongegronde en volkomen willekeurige bewering, aangezien alle feiten in het dossier erop wijzen dat de heer [S.] wel degelijk de vader van het kind is: een huwelijksaangifte werd gedaan op 25.07.2025 (stuk 2) en het zwangerschapattest dateert van 28.08.2025.

De verzoekster heeft dus potentieel recht op verblijf in haar hoedanigheid van ouder van een minderjarig Belgisch kind dat onder haar hoede staat. Bovendien zou een intrekking van haar verblijfsrecht ook een schending vormen van haar recht op privé- en gezinsleven, aangezien zij sinds augustus 2020 in België verblijft – dus al meer dan vijf jaar –, hier legaal werkt en er haar sociale, professionele en familiale banden heeft opgebouwd.

De tegenpartij heeft geen enkele analyse gemaakt van deze elementen, noch in de bestreden beslissing, noch in haar nota met opmerkingen.

[...] Schending van artikel 42quater, §4, 4°, van de wet van 15 december 1980

Artikel 42quater, §4, 4°, van de wet van 15 december 1980 selt:

[...]

In dit verband stelt de bestreden beslissing:

[...]

Deze motivering is volledig inadequaat en komt op geen enkele manier overeen met de elementen die in het administratief dossier aanwezig zijn.

Het proces-verbaal van de klacht van 19.12.2024 (stuk 4) beschrijft immers duidelijk fysieke, psychologische en seksuele geweldshandelingen van een intensiteit die binnen het toepassingsgebied van artikel 42quater, §4, lid 4 van de wet van 15.12.1980 vallen. De verklaringen van mevrouw zijn consistent en coherent. In tegenstelling tot wat de tegenpartij beweert, is er geen enkele tegenstrijdigheid in de verklaringen van de verzoekster en is haar gedrag volledig in overeenstemming met dat van een vrouw die het slachtoffer is van ernstig huiselijk geweld. De verzoekster kan Uw Raad slechts uitnodigen het PV van 19.12.2024 aandachtig te lezen om in te zien dat zij geen andere keuze had dan de samenwoning met de heer [S.] te beëindigen.

Aangezien de heer [S.] een manipulatief persoon is en de verzoekster in een kwetsbare positie verkeerde, liet zij haar waakzaamheid varen na de indiening van haar beroep en liet zij zich misleiden door de excuses van de heer [S.].

Zij is weer met hem samengegaan, en na slechts enkele maanden begon het huiselijk geweld opnieuw, en nog heviger (stuk 5).

De verzoekster moet worden beschermd als slachtoffer van huiselijk geweld. Het is een doodsbedreiging jegens haar en haar kind die haar definitief heeft overtuigd dat zij opnieuw moest vertrekken. Zij is zich volledig bewust van de gevolgen hiervan. De tegenpartij kan van de verzoekster niet verlangen dat zij de samenwoning met de heer [S.] voortzet, terwijl uit haar verklaringen duidelijk blijkt dat zij het risico loopt slachtoffer te worden van een feminicide.

Ten slotte, met betrekking tot de humanitaire elementen die in aanmerking moeten worden genomen vóór de kennisgeving van een beslissing tot intrekking van het verblijf, is de motivering van de bestreden beslissing volledig onvoldoende. De tegenpartij volstaat namelijk met de stelling dat:

- De verzoekster langer in haar leven in Marokko heeft gewoond dan in België en dat zij daarom nog steeds banden met de Marokkaanse cultuur zou hebben;*
- Het feit dat de verzoekster werkt geen voldoende element is om een verblijfsrecht in België te behouden;*
- De integratie van de verzoekster in België geen voldoende element is om een verblijfsrecht in België te behouden.*

De verzoekster kan niet instemmen met deze motivering.

Zij herinnert er namelijk aan dat:

- Zij bijna geen persoonlijke banden meer heeft in Marokko;*
- Zij geen beroepsvooruitzichten heeft in Marokko;*
- Zij al meer dan vijf jaar in België woont en dat België sindsdien het centrum is van haar sociale, affectieve en professionele leven; haar integratie in België is uitzonderlijk: zij is perfect tweetalig in het Nederlands en Frans, volledig geïntegreerd op de arbeidsmarkt, heeft feministische waarden en hecht aan mensenrechten en gelijkheid tussen mannen en vrouwen;*
- Zij zwanger is van een kind met de Belgische nationaliteit en dat zij om die reden potentieel recht zal hebben op een onbeperkt verblijfsrecht in België na de geboorte van het kind.*

Om al deze redenen schendt de bestreden beslissing artikel 42quater, §4, lid 4 van de wet van 15.12.1980 en moet zij bijgevolg worden vernietigd.”

2.3. De Raad wijst er allereerst op dat indien een verzoekende partij ervoor opteert een synthese-memorie in te dienen, zoals in casu, hierin overeenkomstig artikel 39/81, vijfde lid van de Vreemdelingenwet de aangevoerde middelen moeten worden samengevat. In de synthesesmemorie dienen aldus de in het verzoekschrift geformuleerde middelen waarvan de vreemdeling niet wenst af te zien nadat hij kennis heeft genomen van het administratieve dossier en van de eventuele nota met opmerkingen van de tegenpartij, en de repliek van de vreemdeling op dat dossier en op die nota, bij elkaar te worden gebracht (*Parl. St. Kamer 2012-2013, nr. 2572/002, pp. 6-7*).

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt expliciet gesteld dat *“in de synthesesmemorie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (*Parl. St. Kamer 2010-11, nr. 772/001, p. 22-23*). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de Vreemdelingenwet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesmemorie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60” van dezelfde wet dat bepaalt dat “geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip *‘nieuw middel’* geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke processtuk worden opgeworpen.

Het is bijgevolg duidelijk dat artikel 39/81 van de Vreemdelingenwet niet toelaat dat in de synthese-memorie voor het eerst nieuwe “*middelen*”, zijnde een voor het eerst in de synthesesemorie aangevoerde schending van een rechtsregel, alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren.

In casu stelt de Raad vast dat verzoekster in de synthesesemorie een volledig nieuw derde middel ontwikkelt, waar zij opeens de schending aanvoert van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingen-wet en waar zij alsnog concreet ingaat op de motieven inzake de zogenaamde ‘*humanitaire elementen*’ van § 1, derde lid van voormeld wetsartikel. Verzoekster heeft in haar initiële middelen ook gewezen op de elementen van haar verblijf en integratie, maar zij breidt deze pas in de synthesesemorie uit door concreet in te gaan op de motieven in de bestreden beslissing, terwijl zij in haar verzoekschrift enkel heeft gesteld dat met deze elementen rekening had moeten worden gehouden. Zij breidt aldus haar middel(en) ongeoorloofd uit en dit onderdeel dient te worden beschouwd als laattijdig. Verzoekster toont geenszins aan dat de grondslag van dit nieuwe middel niet reeds bestond op het ogenblik dat het verzoekschrift tot nietigverklaring werd ingediend. Het loutere gegeven dat haar privésituatie tussen het nemen van de bestreden beslissing en het indienen van het verzoekschrift is veranderd en nogmaals tussen het indienen van het verzoekschrift en het neerleggen van de synthesesemorie doet hieromtrent niet anders besluiten. In dit verband mag ook niet uit het oog worden verloren dat in het kader van het annulatiecontentieux de regelmatigheid van een administratieve beslissing sowieso dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). De Raad kan bij zijn toetsing geen rekening houden met ontwikkelingen die zich voordeden na het nemen van de bestreden beslissing.

Het nieuwe middel dat slechts voor het eerst wordt ontwikkeld in de synthesesemorie is laattijdig en onontvankelijk (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

De Raad beperkt zijn bespreking tot de middelen die reeds ontwikkeld waren in het verzoekschrift en die werden samengevat in de synthesesemorie, alsook tot verzoeksters repliek op de nota met opmerkingen.

2.4. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt (RvS 25 september 2002, nr. 110.667; RvS 10 december 2002, nr. 113.439; RvS 17 mei 2005, nr. 144.471). De naleving van de genoemde plicht houdt evenwel geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (RvS 18 november 1993, nr. 44.948). Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud ervan verzoekster het genoemde inzicht verschaft en haar aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken. Uit het door verzoekster neergelegde verzoekschrift en haar synthesesemorie blijkt trouwens dat zij zowel de juridische als de feitelijke overwegingen kent, zodat het doel dat met het bestaan van de formele motiveringsplicht wordt beoogd, is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals vervat in de voormelde wetsbepalingen wordt niet aangetoond.

2.5. In de mate dat verzoekster aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven van de bestreden beslissing en betoogt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Hierbij is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid, maar enkel om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Deze beginselen van behoorlijk bestuur worden onderzocht in het licht van de in de bestreden beslissing toegepaste bepalingen van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet, die luiden als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van

de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

§ 2. [...]

§ 3. [...]

§ 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet.

§ 5. De minister of zijn gemachtigde kan zonnodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan."

In de bestreden beslissing stelt verweerder vast dat verzoekster niet langer gezamenlijk is gevestigd met haar (voormalige) Belgische wettelijk samenwonende partner. Hiervoor verwijst hij naar een mail van verzoeksters advocaat van 26 december 2024. Aldus is er volgens verweerder sprake van een situatie die valt binnen het toepassingsgebied van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet. Verweerder oordeelde verder dat verzoekster niet aannemelijk kon maken dat zij onder een van de uitzonderingsgevallen van § 4 van dit wetsartikel valt waarin voormeld § 1, eerste lid, 4° geen toepassing kan vinden. Hierbij werd in het bijzonder rekening gehouden met verzoeksters argument dat zij slachtoffer zou zijn geworden van intra-familiaal geweld, maar geoordeeld dat hiervan onvoldoende (objectief) bewijs werd voorgelegd. Ten slotte stelde verweerder vast dat geen elementen in de zin van artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet spelen die een beëindiging van het verblijf in de weg staan.

Verzoekster betwist met haar uiteenzetting het motief niet dat er op het moment van het nemen van de bestreden beslissing geen gezamenlijke vestiging meer was. Dit motief volstaat reeds opdat haar situatie valt binnen het toepassingsgebied van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet waarin het recht op verblijf van meer dan drie maanden kan worden beëindigd, althans voor zover een van de uitzonderingssituaties van § 4 zich hier niet tegen verzet en verweerder rekening houdt met de elementen vervat in § 1, derde lid.

Verzoekster stelt wel dat haar feitelijke situatie op het moment van het indienen van het verzoekschrift "ingrijpend" was gewijzigd. De relatie met haar Belgische partner was zo hervat, zij woonden "feitelijk terug samen", zij hadden een formeel voornemen om te huwen en verzoekster was zwanger. Verzoekster erkent dat het bestuur deze nieuwe elementen ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet kon kennen, maar betoogt dat niet kan worden aanvaard dat "een beslissing die geen band meer houdt met de actuele realiteit verder rechtsgevolgen blijft produceren" dat de motivering "daarom" ontoereikend en disproportioneel is.

Vooreerst stelt de Raad vast dat in de bestreden beslissing het volgende wordt gesteld:

*“Betrokkene had via haar advocaat op 26.12.2024 reeds zelf een aantal stukken overgemaakt:
[...]*

*Echter overwoog DVZ ondanks deze stukken nog steeds om een einde aan betrokkenes verblijfsrecht te stellen in toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet. Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan haar verblijf werd zij op 04.03.2025 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 19.03.2025. Betrokkene heeft daarop de volgende documenten voorgelegd:
[...]*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: “Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart.” Op 27.06.2025 werden na telefonisch onderhoud met de advocaat en op ons verzoek nogmaals de stukken overgemaakt die reeds op 26.12.2024 werden voorgelegd. Nadien werden geen nieuwe documenten meer doorgezonden.”

Verzoekster betwist niet dat haar, voor het nemen van de bestreden beslissing, de mogelijkheid werd gegeven om haar situatie toe te lichten, waarvan zij gebruik heeft gemaakt, en dat haar werd gevraagd om relevante wijzigingen te blijven doorgeven tot er een beslissing was genomen.

Er dient verder andermaal te worden benadrukt dat de regelmatigheid van een administratieve beslissing moet worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548). Verweerder kon op het moment van de totstandkoming van de bestreden beslissing geen rekening houden met de gegevens dat verzoekster en haar partner opnieuw zouden gaan samenwonen en plannen maakten om te huwen, zoals ook wordt toegegeven door verzoekster. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Verzoekster kan zich aldus niet dienstig beroepen op deze nieuwe feitelijke ontwikkelingen.

Daarenboven blijkt uit een volledige lezing van de synthesememorie nog dat verzoekster en haar Belgische partner tussen het indienen van het verzoekschrift en het neerleggen van de synthese-memorie opnieuw uit elkaar zijn gegaan en dat er op heden in geen geval nog sprake is van een gezamenlijke vestiging. Een voldoende belang bij de voorgaande kritiek blijkt aldus hoe dan ook niet voorhanden.

In zoverre verzoekster van oordeel is dat haar zwangerschap ook een element is dat een invloed kan hebben op de toepassing van artikel 42quater, § 1, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat de zwangerschap van verzoekster geen afbreuk doet aan het gegeven dat zij op het moment van het nemen van de bestreden beslissing niet langer gezamenlijk was gevestigd met haar (toenmalige) Belgische partner.

Waar verzoekster betoogt dat zij dit element niet voor het nemen van de bestreden beslissing had kunnen voorleggen en dat *“alle feiten in het dossier erop wijzen dat de heer [S.] wel degelijk de vader is van het kind”* en zij dus potentieel recht heeft op verblijf in haar hoedanigheid van ouder van een minderjarig Belgisch kind, herhaalt de Raad vooreerst dat de bestreden beslissing handelt over het verblijfsrecht dat verzoekster heeft verkregen als een wettelijke samenwonende partner van een Belg en geenszins over een (mogelijk) verblijfsrecht als een ouder van een Belgisch minderjarig kind. Bovendien dient er op te worden gewezen dat verzoekster momenteel nog zwanger is en dat er geen recht op verblijf in functie van een ongeborn kind bestaat, wat dit dus tot een hypothetisch middel maakt.

De Raad wijst er verder op dat verzoeksters zwangerschap, waarvan enkel een attest van 28 augustus 2025 voorligt, pas bekend werd op een ogenblik dat de bestreden beslissing reeds werd genomen en dat het verweerder daarom geenszins kan worden verweten hiermee geen rekening te hebben gehouden. Verweerder heeft in zijn nota met opmerkingen er overigens nog terecht op gewezen dat er geen enkel stuk voorligt waaruit het vaderschap van het ongeborn kind van verzoekster kan worden afgeleid. Het loutere gegeven dat verzoekster een maand voor het attest van zwangerschap een voornemen had om met haar toenmalige Belgische partner te trouwen, toont nog niet concreet aan dat hij ook daadwerkelijk de vader is van verzoeksters ongeborn kind, noch blijkt er sprake te zijn van enig wettelijk vermoeden van vaderschap. Indien verzoekster van oordeel is dat zij een recht op verblijf heeft als ouder van een Belgisch minderjarig kind, staat het haar vrij om na de geboorte van het kind een dergelijke aanvraag in te dienen en de correcte procedure te volgen.

Verzoekster gaat verder niet in op de motivering van de bestreden beslissing dat niet blijkt dat in haar situatie één van de uitzonderingssituaties van artikel 42quater, § 4 van de Vreemdelingenwet speelt. Zoals in punt 2.3. werd uiteengezet, is het nieuwe middel dat hieromtrent handelt onontvankelijk.

Ten overvloede wijst de Raad er op dat verweerder in de bestreden beslissing op zeer uitgebreide wijze is ingegaan op de verschillende uitzonderingssituaties en meer bepaald op de voorgehouden “*bijzonder schrijnende situatie*”. Verweerder heeft aldus concreet rekening gehouden met verzoeksters voorgehouden situatie van “*ernstig intra-familiaal geweld*” en heeft uitgebreid gemotiveerd waarom zij in casu niet valt onder de toepassing van artikel 42quater, § 4, 4° van de Vreemdelingenwet. Hierbij werd concreet rekening gehouden met de inhoud van het proces-verbaal van klachtneerlegging van 19 december 2024, maar hoofdzakelijk geoordeeld dat redelijkerwijze van verzoekster in haar situatie zou mogen worden verwacht dat zij haar eenzijdige verklaringen kan onderbouwen met enig objectief bewijs, dat echter volledig ontbreekt. Zelfs in haar nieuw – laattijdig – ontwikkeld middel laat verzoekster dit determinerend motief wezenlijk ongemoeid.

Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt verder dat verweerder, zoals vereist in artikel 42quater, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, ook rekening heeft gehouden met de duur van het verblijf van verzoekster in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt, is er wel rekening gehouden met (de duur van) haar verblijf in België, haar talenkennis, haar vriendenkring, haar tewerkstelling en haar integratie.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing immers gemotiveerd als volgt:

“Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene kwam in augustus 2020 in België aan, nu dus vijf jaar geleden. Ze is thans bijna 26 jaar oud, wat betekent dat ze verhoudingsgewijs veel langer in Marokko dan in België heeft verbleven. Hoe dan ook is een periode van vijf jaar nog relatief kort, gelet op haar leeftijd.

Gezien betrokkene nog niet zeer lang in België verblijft, is het niet onredelijk te stellen dat ze nog een zekere mate van voeling moet hebben met de Marokkaanse maatschappij, met de taal, de cultuur en de lokale gebruiken aldaar. Blijkens het politieverhoor van 19.12.2024 leven de ouders van betrokkene nog in haar geboorteland, zij heeft er dus ook nog familiale banden. In ieder geval moet vastgesteld worden dat ze zelf geen elementen aanhaalt met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland, dewelke zich zouden verzetten tegen het nemen van deze beslissing.

Betrokkene is sedert 31.03.2025 tewerkgesteld voor [...] NV. Volgens de voorgelegde arbeidsovereenkomst werkt ze er als accountmanager / consulente in een voltijds werkregime (40 uur). Hoeveel betrokkene maandelijks netto overhoudt aan deze tewerkstelling kan niet uit de voorgelegde stukken blijken, maar gelet op het bruto maandloon van 3.250 euro kan wel aangenomen dat ze voldoende verdient om in haar eigen behoeften te voorzien. Betrokkene krijgt bovenop dit loon immers ook nog een aantal materiële voordelen (bedrijfswagen enz.) Dat betrokkene niet alleen vandaag, maar ook in het verleden steeds tewerkgesteld is geweest – zoals blijkt uit de verscheidene stukken, is zonder meer een positief element. Toch volstaat dit niet om haar verblijfsrecht te behouden gelet op de relatief korte verblijfsduur in het Rijk, het gebrek aan elementen die wijzen op sociale en culturele integratie en het gebrek aan een beschermenswaardig gezinsleven met in België verblijvende personen (zie hieronder).

Betrokkene legt een attest van inburgering en een attest van taalniveau Nederlands voor. Er dient echter te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke cultuur en gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene behaalde bij AMAL het niveau A2, wat betekent dat zij de volgende vaardigheden beheerst (<https://www.amal.gent/nederlands-leren/niveau-bepalen>):

- Je voert korte gesprekken.
- Je geeft basisinfo over jezelf en jouw omgeving.
- Je begrijpt duidelijke zinnen over een gekend onderwerp.
- Je spreekt langzaam.

Het betreft hier dus geen vergevorderde beheersing van de taal van de regio waar zij thans leeft. Hoewel zij dus wel de eerste stappen heeft gezet voor haar integratie is zij niet in die mate sociaal en cultureel geïntegreerd in België dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene haalt aan in België verschillende vriendinnen te hebben. Er kan echter niet blijken uit de door haar voorgelegde stukken dat de banden met die personen verder reiken dan gewone vriendschapsrelaties. Bijgevolg kan deze vrienden- en kennissenkring ook niet nopen tot het behoud van haar verblijfsrecht.

Zoals betrokkene raadsman zelf aangeeft, is er geen sprake meer van een gezinscel met de Belgische referentiepersoon. Er is geen gezamenlijke vestiging meer. Betrokkene maakt geen gewag van een nieuwe relatie. Zij heeft geen minderjarige kinderen met verblijf in het Rijk. Betrokkene staat thans als alleenstaande ingeschreven in het Rijksregister. Er kan uit het dossier of de door haar aangereikte stukken niet blijken dat ze er een beschermenswaardig gezinsleven op nahoudt met in België verblijvende personen. Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.”

Rekening houdend met wat voorafgaat, moet worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoonbaar dat de bestreden beslissing steunt op onjuiste feitelijke gegevens of dat de beoordeling die hieraan ten grondslag ligt kennelijk onredelijk of onzorgvuldig is.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 42quater van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster betoogt dat de bestreden beslissing in strijd is met artikel 8 van het EVRM, omwille van haar gezins- en privéleven in België. Zij doelt in de eerste plaats op een gezinsleven dat zij nog steeds zou onderhouden met haar Belgische partner met wie zij eerder wettelijk samenwoonde en dat zij momenteel zwanger is, waarbij zij tevens aanvoert dat haar Belgische partner de vader is van haar ongeboren kind.

Zoals verzoekster aanvoert, is de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93).

Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing was verzoekster echter niet meer samen met de genoemde Belgische partner en was het bestuur ook niet op de hoogte van enige zwangerschap. Verzoekster heeft verder geen belang meer bij haar kritiek inzake een gezinsleven met haar Belgische partner, aangezien zij, volgens de meeste recente stukken, opnieuw uiteen zou zijn met deze persoon.

Verder wordt er niet betwist dat verzoekster het bestuur niet op de hoogte had gebracht van haar zwangerschap voor het nemen van de bestreden beslissing. Het loutere gegeven dat verzoekster zwanger is en zich momenteel in België bevindt, betekent nog niet dat zij een beschermenswaardig gezinsleven in België onderhoudt of dat dit gezinsleven wordt geschonden door de bestreden beslissing. Zoals reeds eerder gesteld, staat het verzoekster vrij om na de geboorte van haar kind de gewenste procedure te volgen indien zij van mening is dat zij een recht op verblijf zou kunnen verkrijgen in functie van haar kind. De bestreden beslissing betreft zo ook geen bevel om het grondgebied te verlaten en gaat hiermee niet gepaard.

Wat betreft haar voorgehouden privéleven in België, beperkt verzoekster zich ertoe op algemene wijze aan te halen dat zij al 5 jaar in België verblijft, goed Nederlandse spreekt, vast werkt heeft, een inburgeringscursus heeft gevolgd en een ruime vriendenkring heeft uitgebouwd. Verweerder heeft in de bestreden beslissing echter rekening gehouden met de duur van het verblijf van verzoekster in België, haar leeftijd, haar gezondheidstoestand, haar gezins- en economische situatie, haar sociale en culturele integratie in België en de mate waarin zij bindingen heeft met haar land van oorsprong en heeft hieromtrent op gemotiveerde wijze geoordeeld dat deze elementen geen probleem vormen voor een beëindiging van het verblijf. Door enkel opnieuw op dezelfde elementen te wijzen in het kader van een privéleven en artikel 8 van het EVRM, toont verzoekster nog niet aan dat verweerder op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze tot deze beoordeling is gekomen en maakt zij aldus niet concreet aannemelijk dat de bestreden beslissing alsnog disproportioneel zou ingrijpen in haar privéleven.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.7. De middelen, voor zover ontvankelijk, zijn ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien maart tweeduizend zesentwintig door:

I. CORNELIS, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

T. LEYSEN, griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS